

Groningen, 5 oktober 1993.
Nr. 93/17.146/40/7, MA.

GEDEPUTEERDE STATEN DER PROVINCIE GRONINGEN

Verzonden: 11 OKT. 1993

Beschikking

Gelezen de aanvraag van Aramide Maatschappij V.O.F. (hierna veelal: ARAMI) te Delfzijl d.d. 24 juli 1992, ingediend bij schrijven d.d. 24 juli 1992, ref. AD 6068/B.1.2, door ons college ontvangen op 27 juli 1992, om vergunningen ingevolge de Hinderwet, de Wet geluidhinder en de Wet inzake de luchtverontreiniging tot uitbreiding en wijziging van de bestaande inrichting in verband met het oprichten en in werking hebben van een verbrandingsinstallatie (incinerator) voor de verbranding van PPD- en van TDC- en tetra-afvallen, welke bestaande inrichting kadastraal bekend is gemeente Delfzijl, sectie O, nrs. 59 en 60, en plaatselijk bekend Oosterhorn 4 te Farmsum (in de gemeente Delfzijl);

Overwegende ten aanzien hiervan het volgende.

I. Inleiding.

Bij beschikkingen van 2 juni 1981 zijn door Gedeputeerde Staten van de provincie Groningen aan Aramide Maatschappij V.O.F. (hierna: ARAMI) oprichtingsvergunningen verleend ingevolge de Hinderwet (hierna: HW) en de Wet inzake de luchtverontreiniging (hierna: WLV) voor het oprichten en in werking hebben van een inrichting voor de produktie van polyaramide en van de grondstof tereftaloyldichloride (TDC).

Vervolgens hebben Gedeputeerde Staten bij beschikkingen van 7 juni 1983 aan ARAMI uitbreidingsvergunningen verleend ingevolge de Hinderwet, de Wet inzake de luchtverontreiniging en de Wet geluidhinder (hierna: WGH) voor het uitbreiden van de inrichting met een eenheid voor de produktie van parafenyleendiamine (PPD).

Bij de produktie van TDC en PPD komen vloeibare en gasvormige afvalstoffen vrij, hierna aan te duiden als "TDC- en tetra-afvallen" respectievelijk "PPD-afvallen". Hiervan worden de PPD-afvallen verbrand in een incinerator op het terrein van de inrichting, terwijl de TDC- en tetra-afvallen per vrachtauto worden afgevoerd naar het bedrijf van AKZO-Rotterdam in de Botlek, waar die afvallen worden verbrand in een incinerator op het bedrijfsterrein aldaar. De werkwijze die hierbij wordt toegepast is deze dat de TDC- en tetra-afvallen worden opgelost in vinylchloride-afval dat daartoe wordt aangevoerd uit de locatie van AKZO-Rotterdam in de Botlek, en, na met dat vinylchloride-afval te zijn gemengd, naar de Botlek worden afgevoerd. Vanwege de bezwaren die deze werkwijze oproept heeft ARAMI besloten over te gaan tot verbranding van de TDC- en tetra-afvallen in een incinerator op het terrein van de inrichting te Delfzijl. Ten behoeve van de verbranding van de TDC- en tetra-afvallen op het terrein van de inrichting te Delfzijl hebben Gedeputeerde Staten bij beschikking van 2 juli 1991 de benodigde vergunningen ingevolge de Hinderwet, de Wet inzake de luchtverontreiniging en de Wet geluidhinder verleend. Tegen de vergunning ingevolge de Wet inzake de luchtverontreiniging werd beroep ingesteld. Bij uitspraak van de Raad van State d.d. 19 december 1991 (A.B. 1992, nr. 122) werd deze vergunning vernietigd omdat, aldus overwoog de Raad van State, ingevolge de richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 27 juni 1985, nr. 85/337/EEG, betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, aan welke richtlijn rechtstreekse werking werd toegekend, ter zake van het desbetreffende project (de realisatie

ring van de incinerator voor TDC- en tetra-afvallen) een milieu-effectrapport (hierna: MER) had dienen te worden opgesteld. Omdat tegen de HW- en WGH-vergunning voor deze incinerator geen beroep was ingesteld zijn die vergunningen onherroepelijk geworden.

Er zijn momenteel met betrekking tot de inrichting van ARAMI dus de navolgende onherroepelijke vergunningen van kracht:

1. een vergunning ingevolge de HW, de WGH en de WLV voor een incinerator voor de verbranding van PPD-afvallen (deze incinerator is namelijk opgenomen in de aanvragen voor de uitbreidingsvergunningen die op 7 juni 1983 zijn verleend);
2. vergunningen ingevolge de HW en de WGH, verleend op 2 juli 1991, en verzonden op 9 juli 1991, voor de verbranding van TDC- en tetra-afvallen.

Voorts is ARAMI inmiddels geconfronteerd met het probleem dat de capaciteit van de bestaande PPD-incinerator niet langer toereikend is, zulks in verband met de voorgenomen opschaling van de produktie van PPD van 5.000 ton naar de in de vergunningen van 1981 vergunde 10.000 ton. (Als gevolg van het bepaalde in artikel 27 van de Hinderwet heeft ARAMI een aanvraag om vergunning ingevolge die wet met het oog op de genoemde opschaling ingediend, welke vergunning inmiddels is verleend en onherroepelijk is geworden.) In verband hiermee heeft ARAMI het voornemen opgevat om de verbrandingscapaciteit van PPD-afvallen binnen de eigen inrichting te vergroten, opdat ook alle PPD-afvallen binnen de eigen inrichting kunnen worden verbrand.

Als resultaat van het vorenstaande heeft ARAMI bij schrijven van 24 juli 1992 een vergunningaanvraag ingediend voor een nieuwe incinerator voor de verbranding van zowel TDC- en tetra- als PPD-afvallen. De inbedrijfstelling van deze incinerator zal tot gevolg hebben dat, voor het eerst in de geschiedenis van de inrichting van ARAMI, de TDC- en tetra-afvallen op het bedrijfsterrein zullen worden verbrand, terwijl tevens een voldoende capaciteit zal zijn gerealiseerd voor de verbranding van alle - in de situatie na de opschaling van de produktiecapaciteit - in de inrichting vrijkomende PPD-afvallen. In verband met de omstandigheid dat met betrekking tot de verbranding van TDC- en tetra-afvallen er sprake is van onherroepelijke vergunningen ingevolge de Hinderwet en de Wet geluidhinder, terwijl de daarop betrekking hebbende vergunning ingevolge de Wet inzake de luchtverontreiniging als gevolg van de uitspraak van de Raad van State van 19 december 1991 is weggefallen, heeft de nu voorliggende aanvraag tot strekking de verkrijging van:

- een vergunning ingevolge de WLV voor een incinerator voor de gecombineerde verbranding van TDC- en tetra- en van PPD-afvallen;
- een vergunning ingevolge de HW en de WGH voor de realisering van die voorzieningen ten opzichte van de reeds ingevolge die wetten vergunde incinerator voor TDC- en tetra-afvallen, welke nodig zijn om ook de verbranding van PPD-afvallen mogelijk te maken.

Een en ander zal in de praktijk inhouden dat één incinerator zal worden gebouwd voor de verbranding van alle in de inrichting van ARAMI te Delfzijl vrijkomende TDC- en tetra- en PPD-afvallen, voor zover de PPD-afvallen niet worden verbrand in de reeds bestaande PPD-incinerator.

II. Procedure.

Op 1 maart 1993 is de Wet milieubeheer in werking getreden. Ingevolge artikel XXII, vierde lid van de Wet van 2 juli 1992 tot uitbreiding en wijziging van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne en daarmee samenhangende wijzigingen van andere wetten (vergunningen en algemene regels voor inrichtingen, procedu-

res voor vergunningen en ontheffingen, handhaving) (St. 1992, 414) blijft ten aanzien van de voorliggende aanvraag het vóór de inwerkingtreding van de Wet milieubeheer geldende recht van toepassing tot het tijdstip waarop de op deze aanvraag te geven beschikking onherroepelijk is geworden.

- Relatie met MER.

Als gevolg van de uitspraak van de Raad van State van 19 december 1991 en gelet op het bepaalde in artikel 41b van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne juncto artikel 2, eerste lid van het Besluit milieu-effectrapportage (Besluit MER), zoals dit luidt sedert de inwerkingtreding van het Besluit van 24 februari 1992, Stb. 107, diende voor het onderhavige project een milieu-effectrapport (hierna veelal: MER) te worden opgesteld.

Ingevolge het bepaalde in hoofdstuk 3 juncto artikel 41t juncto artikel 41ac van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (hierna: WABM) zijn het MER en de aanvraag voor de vergunningen ingevolge de in de aanhef van deze beschikking genoemde wetten gelijktijdig bekend gemaakt en ter inzage gelegd. Gedurende de termijn van 24 september tot en met 26 oktober 1992 konden ingevolge artikel 20 van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (WABM) met betrekking tot de aanvraag bezwaren worden ingediend en konden ingevolge artikel 19 van die wet adviezen worden uitgebracht, terwijl ingevolge artikel 41w, eerste lid van de WABM schriftelijke opmerkingen over het MER konden worden ingebracht. Naar aanleiding van de inspraakreacties en een voorlopig oordeel van de Commissie voor de milieu-effectrapportage (hierna veelal: m.e.r.-commissie of: commissie) - ter kennis van ons college gebracht binnen de termijn bedoeld in artikel 41z, eerste lid van de WABM - is door ARAMI een aanvulling op het MER gemaakt. Deze aanvulling heeft gedurende de termijn van 18 februari tot en met 4 maart 1993 ter inzage gelegen. Bij brief van 18 maart 1993 heeft de commissie aan ons college bericht dat zij het MER en de aanvulling een voldoende basis acht voor de besluitvorming over de vergunningverlening. Dit betekent, gelet op artikel 41aa, eerste lid van de WABM, dat de procedure ter verkrijging van de benodigde vergunningen voor de nieuwe incinerator voor de verbranding van zowel TDC- en tetra- als PPD-afval kan worden voortgezet, en dat kan worden overgegaan tot de opstelling van het ontwerp van de beschikking op de aanvraag voor bedoelde vergunningen.

III. Bezwaarschriften en adviezen en de overwegingen naar aanleiding daarvan.

Binnen de hierboven, ad II, genoemde termijnen zijn naar aanleiding van de vergunningaanvragen en het MER respectievelijk de aanvulling op het MER de na te noemen bezwaarschriften ingediend:

1. een bezwaarschrift van de maatschappen Riepma en Venhuis d.d. 23-10-1992;
2. een bezwaarschrift van de Werkgroep Eemsmond van de Landelijke Vereniging tot Behoud van de Waddenzee d.d. 26-10-1992, kenmerk 92076/153.2.16/DS;
3. een schriftelijke reactie van de Werkgroep Eemsmond, voornoemd, d.d. 4 maart 1993, naar aanleiding van de aanvulling op het MER.

Voorts is buiten de genoemde termijnen nog ontvangen een afschrift van een schrijven van de Werkgroep aan de Commissie voor de milieu-effectrapportage, gedateerd 17-11-1992. Aangezien de inhoud van dit schrijven naar de strekking overeenkomt met de ad 2 en 3 genoemde schrifturen van de Werkgroep, ziet ons college geen redenen om in de considerans van de onderhavige beschikking nader op dit schrijven in te gaan.

Onderstaand wordt de inhoud van de ingediende bezwaarschriften - zoals deze hierboven ad 1 t/m 3 zijn genoemd - zakelijk weergegeven en wordt aan de hand van deze zakelijke weergave op de naar voren gebrachte bezwaren ingegaan. Deze bezwaarschriften zijn, na de indiening daarvan bij ons college, bij de overige, reeds ter inzage liggende, stukken gevoegd en aan de aanvrager en de wettelijk aangewezen adviseurs toegezonden. Bij kennisneming van de overwegingen van ons college kunnen deze dan ook worden vergeleken met de volledige tekst van de bezwaarschriften.

Bezwaren binnengekomen naar aanleiding van het milieu-effectrapport (m.e.r.) plus aanvulling en de aanvraag om een uitbreidingsvergunning.

1 Mts. Riepma en mts. Venhuis, d.d. 26 okt. '92 (22528 MCL)

Elke uitbreiding van de industrie op het industrieterrein Delfzijl werkt nadelig op onze veehouderijbedrijven. De maatschappen doen een verzoek om hun bedrijven te verplaatsen of te saneren.

2 Werkgroep Eemsmond, d.d. 27 okt. '92 (22630 MCL) en 5 mrt. '93 (4977 MAI).

Bezwaren tegen het m.e.r. plus aanvulling.

- M 1 Het voornemen (de verbrandingsoven) staat centraal in het m.e.r.. Alternatieve opties zoals preventie, hergebruik en andere verwerkingsmethoden (b.v. thermisch dehalogeneren, destillatie) worden zonder motivering terzijde geschoven.
- M 2 Een aantal mogelijke alternatieven zijn niet onderzocht, b.v. verbranding bij de bestaande incinerator van AKZO Chemicals b.v. te Delfzijl.
- M 3 De selectie van het meest milieuvriendelijkste alternatief (M.M.A.) heeft plaatsgevonden op basis van de uitvoeringsvarianten en niet op basis van alle beschikbare alternatieven. Afwijzen van het M.M.A. met denox op alleen economische gronden is een onvoldoende motivering. In elk geval moet voor een denox-installatie worden gekozen omdat de NO_x -norm uit de Richtlijn Verbranden (inmiddels Besluit luchtmissies afvalverbranding) niet wordt gehaald.
- M 4 De verbrandingsoven is reeds (nagenoeg) gerealiseerd hetgeen de uitkomsten van het m.e.r. zal hebben beïnvloed.
- M 5 Waterzuivering. Maatgevend is het toepassen van de best bestaande techniek en niet de emissies uit andere bronnen. Ten aanzien van de koolfilters ontbreekt informatie over dioxine-emissies.
- M 6 Luchtkwaliteit. De bijdrage van de emissie van de incinerator aan de achtergrondwaarde is niet relevant. Het nationaal en provinciaal milieubeleid legt het zwaartepunt bij het terugdringen van vervuiling aan de bron ongeacht de achtergrondwaarde. De relatieve bijdrage van Arami bagatelliseert de individuele bijdrage en houdt geen rekening met cumulatieve effecten.

Bezwaren tegen de aanvraag.

- A 1 Het ontbreken van aard en samenstelling van afvalstromen en ingaande stromen.
- A 2 Het ontbreken van ecotoxiciteitsgegevens.
- A 3 Onduidelijkheid rond de bestaande situatie.
- A 4 Vorming van P.C.D.D.'s/P.C.D.F.'s. Dioxinenvorming kan niet worden uitgesloten omdat ijzer aanwezig is dat katalyserend bij de novo-synthese van P.C.D.D.'s en P.C.D.F.'s kan optreden.

A 5 In de aanvraag staat geen emissieplafond voor P.C.D.D.'s/P.C.D.F.'s aangegeven.

A 6 De NO_x- en HCl-emissies, zoals die zijn aangegeven in de aanvraag zijn hoger dan die de Richtlijn Verbranden '89 aangeeft. 400 en 15 mg/Nm³ in plaats van 70 en 10 mg/Nm³.

Overwegingen ten aanzien van de bezwaren.

1 De situering van de veehouderijbedrijven van de maatschappen Riepma en Venhuis in het industriegebied van de gemeente Delfzijl is een situatie welke historisch is gegroeid als gevolg van de industrievestigingen die in de loop der jaren hebben plaatsgevonden in het kader van de planologische bestemming van het desbetreffende gebied. Een eventuele verplaatsing of sanering van deze veehouderijbedrijven vormt een aangelegenheid die losstaat van de vraag of de thans door ARAMI gevraagde vergunningen voor een incinerator kunnen worden verleend, en dient daarom bij de beoordeling van de voorliggende aanvraag buiten beschouwing te blijven. In het kader van de vergunningverlening kan aan de geschetste problematiek overigens weinig worden gedaan omdat moeilijk is aan te tonen welke bedrijven in het industriegebied verantwoordelijk zijn voor milieuverontreinigingen die nadelig kunnen zijn voor de bedrijfsvoering van deze veehouderijbedrijven. Hoe dit verder ook zij, het aandeel van de incinerator van ARAMI ten opzichte van het totaal van de door alle bedrijven op het industrieterrein geproduceerde emissies is zo klein dat dit geen invloed kan hebben op de milieukwaliteit rond deze veehouderijbedrijven.

2

a. Overwegingen naar aanleiding van de opmerkingen over het MER en de aanvulling daarop.

Het komt ons college dienstig voor om, alvorens puntsgewijze in te gaan op de door de Werkgroep Eemsmond in haar bezwaarschrift van 26 oktober 1992 en in haar schriftelijke reactie van 4 maart 1993 naar aanleiding van het MER respectievelijk de aanvulling op het MER gemaakte opmerkingen, een aantal opmerkingen te plaatsen omtrent het karakter van de bij een MER in aanmerking te nemen en uit te werken alternatieven. Dienaangaande is van belang het bepaalde in artikel 41j van de WABM.

Ingevolge het eerste lid van dit artikel dient een milieu-effectrapport ten minste de in dat artikellid onder a tot en met h aangeduide gegevens te bevatten. Van belang is hier het bepaalde onder b van bedoeld artikellid. Ingevolge die bepaling dient een milieu-effectrapport ten minste te bevatten: "een beschrijving van de voorgenomen activiteit en de wijze waarop zij zal worden uitgevoerd, alsmede van de alternatieven daarvoor, die redelijkerwijs in beschouwing dienen te worden genomen". Ingevolge het derde lid van artikel 41j behoort tot deze alternatieven in ieder geval het alternatief waarbij de beste bestaande mogelijkheden ter bescherming van het milieu worden toegepast. De strekking van de in de WABM neergelegde regeling van de milieu-effectrapportage moet worden geacht deze te zijn dat van alle in theorie denkbare alternatieven slechts de in de gegeven situatie realistische alternatieven behoeven te worden beschreven. Zowel ten aanzien van de in beschouwing te nemen alternatieven in het algemeen (art. 41j, lid 1, sub b) als ten aanzien van het alternatief waarbij de beste bestaande mogelijkheden ter bescherming van het milieu worden toegepast (art. 41j, lid 3) geldt dat er moet worden uitgegaan van een redelijke taxatie van wat eventueel mogelijk is.

Deze strekking ligt bovendien in feite in artikel 4lj besloten, nu aldaar wordt gesproken over de alternatieven die "redelijkerwijs" in beschouwing dienen te worden genomen.

Ten aanzien van de bij de selectie van de alternatieven te hanteren criteria moet worden opgemerkt dat enerzijds deze selectie niet uitsluitend op basis van kostenoverwegingen mag plaatsvinden, maar dat anderzijds kostenfactoren wel mede een rol kunnen spelen.

Tegen de achtergrond van deze inleidende opmerkingen willen wij nu overgaan tot de puntsgewijze behandeling van de door de Werkgroep Eemsmond gemaakte opmerkingen.

- M 1 In hoofdstuk 4 en bijlage 4.1 en punt 3 van de aanvulling wordt ingegaan op de aspecten preventie en hergebruik en andere verwerkingsmethoden. Daaruit blijkt dat Arami in het verleden en ook nu onderzoeken heeft uitgevoerd respectievelijk uitvoert naar de mogelijkheden om de hoeveelheden afvallen die ontstaan zoveel mogelijk te reduceren. Bij een productieproces zoals dat van Arami is het voorlopig onvermijdelijk dat er afvallen ontstaan die niet hergebruikt kunnen worden. Voor deze afvallen moet een goede reële verwerkingstechniek worden gezocht. Tegen deze achtergrond zijn wij van mening dat de alternatieven voldoende gemotiveerd zijn afgewezen.
- M 2 Zoals reeds eerder is aangegeven moeten de in beschouwing te nemen alternatieven wel reëel zijn. Voor wat betreft het alternatief van verbranding in de bestaande incinerator van AKZO Chemicals moet worden opgemerkt dat op het moment alleen voorzieningen aanwezig zijn voor gasvormige afvalstromen. Weliswaar heeft de incinerator capaciteit over en kunnen er voorzieningen voor vloeibare afvalstromen worden getroffen, maar AKZO Chemicals wil de aanwezige restcapaciteit zelf benutten. Een aanvraag daarvoor is reeds ingediend.
- M 3 Ook ten aanzien van het meest milieuvriendelijke alternatief geldt dat dit alternatief in de aan de orde zijnde concrete situatie als reëel moet zijn te beschouwen. Op grond hiervan is het verwijt dat de selectie van het M.M.A. heeft plaatsgevonden op basis van de uitvoeringsvarianten en niet op basis van alle beschikbare alternatieven, niet steekhoudend. Uit hoofdstuk 7.5. van het m.e.r. blijkt dat de NOx-uitworp van de incinerator niet van invloed is op de NOx-luchtconcentraties in de omgeving. Een deNOx-installatie is pas zinvol als dit duidelijk effecten heeft op de NOx-luchtconcentratie in de omgeving. Dat betekent dat pas bij een voldoende grote massastroom van NOx een zuivering noodzakelijk is. Ter indicatie: de Nederlandse Emissierichtlijn (N.E.R.) geeft aan dat bij een massastroom van meer dan 5 kg NOx/uur de concentratie maximaal 200 mg NOx/Nm³ mag zijn. De uitworp van de incinerator is maximaal 1 kg NOx per uur, zodat wij NOx-reducerende maatregelen daarom niet noodzakelijk achten.
- Voorts kan nog worden verwezen naar hetgeen hieronder ad A 6 is gesteld naar aanleiding van de bezwaren tegen de vergunningaanvraag.
- M 4 De omstandigheid dat met de bouw van de incinerator ten tijde van het ter inzage leggen van het MER en de vergunningaanvraag reeds een aanvang was gemaakt, heeft, hoewel zulks vanuit het oogpunt van de systematiek van de milieuregelgeving op zichzelf minder gewenst is, in de visie van ons college geen afbreuk gedaan aan de voldragenheid van het MER en de toereikendheid van de behandeling van de daarin beschreven alternatieven.

De omstandigheid als hier bedoeld behoeft immers op zichzelf geen invloed te hebben op de keuze van de in beschouwing te nemen en in het MER te beschrijven alternatieven. Ons college voelt zich in deze opvatting gesteund door het feit dat de m.e.r.-commissie het MER na de aanvulling daarvan beschouwt als een voldoende basis voor de verdere besluitvorming. De m.e.r.-commissie is immers een onafhankelijke commissie bestaande uit deskundigen op, in dit geval, het gebied van preventie en vernietigen van gevaarlijk afval. De m.e.r.-commissie is, zoals gezegd, van mening dat het m.e.r. plus de aanvulling voldoende goed is opgebouwd om aan de hand daarvan een beslissing te nemen over het wel of niet geven van een vergunning voor de incinerator. Dat de incinerator-bouwplannen al in een ver gevorderd stadium waren tijdens het opstellen van het m.e.r. zal geen invloed gehad hebben op de mening van de m.e.r.-commissie.

- M 5 Rijkswaterstaat heeft op 20 juni 1991 een vergunning ingevolge de Wet verontreiniging oppervlaktewateren verleend voor de incinerator, in welke vergunning de beste bestaande technieken van dat moment voor het verwijderen van P.C.D.D.'s en P.C.D.F.'s uit water zijn voorgeschreven en een concentratie-eis van maximaal de detectiegrens (0,1 ng/l) is opgenomen.
- M 6 Nationaal zijn er zowel grenswaarden en emissie-eisen als richtlijnen, waarmee de provincie in dit geval rekening moet houden bij het verlenen van de vergunning. De grenswaarden voor de hier in het geding zijnde luchtverontreinigende stoffen worden blijkens het m.e.r. door de bijdrage van de incinerator niet overschreden en in de vergunningvoorschriften wordt rekening gehouden met het Besluit luchtmissies afvalverbranding (Stb. 1993, 36), dat overigens in dit geval niet van toepassing is, en met de Nederlandse Emissierichtlijn (N.E.R.). Weliswaar dient ons college als het in dezen bevoegde gezag bij het te nemen besluit, in casu de vergunning ingevolge de Wet inzake de luchtverontreiniging, rekening te houden met alle gevolgen die de onderhavige activiteit voor het milieu kan hebben, doch in de onderhavige situatie moet worden geoordeeld dat, nu in de aan de beschikking verbonden voorschriften wordt aangesloten bij het Besluit luchtmissies afvalverbranding en bij de N.E.R., en de bijdrage van de emissie van de incinerator aan de achtergrondwaarde is te verwaarlozen, alle in redelijkheid met betrekking tot de beperking van de emissies naar de lucht te stellen eisen aan de vergunning zijn verbonden. Bovendien heeft de regionaal inspecteur van de volksgezondheid voor de milieuhygiëne laten blijken - zij het niet in het kader van deze procedure, maar in verband met de vaststelling van een gedoogbeschikking ter zake van de onderhavige activiteit - dat hij de desbetreffende vergunningvoorschriften als voldoende beoordeelt.

b. Overwegingen naar aanleiding van de schriftelijke bezwaren tegen de aanvraag om vergunning.

- A 1 In bijlage 3, hoofdstuk 7, van de aanvraag staan de fysische en chemische gegevens van de ingaande afvalstromen vermeld en in 8.2 de samenstelling van het afgas. De aard van het afval staat niet vermeld maar gezien de samenstelling moge duidelijk zijn dat het om gevaarlijk afval gaat.
- A 2 Er zijn geen ecotoxiciteitsgegevens bekend van de afvalstromen die de incinerator ingaan. Wel van sommige stoffen die daarin aanwezig zijn maar deze kunnen niet als maatgevend voor de hele mix worden beschouwd. De afvalstromen worden door ons beschouwd als gevaarlijk en zeer giftig en worden als zodanig behandeld.

- A 3 De bestaande situatie staat vermeld in bijlage 3, hoofdstuk 1, Inleiding, van de aanvraag.
- A 4 Vorming van P.C.D.D.'s en P.C.D.F.'s kan bijna bij geen enkele verbranding + waar koolstofketens en chloor aanwezig zijn worden uitgesloten.
- A 5 Onderaan blz. 13, hoofdstuk 8.2, bijlage 3 van de aanvraag staat dat in het afgas van vergelijkbare installaties van dezelfde leverancier minder dan 0,05 ng/m³ aan dioxinen werd gemeten en dat men verwacht aan de norm van het Besluit luchtmissies afvalverbranding van 0,1 ng TEQ/m³ bij 273 K en 101,3 kPa en 11% O₂ te kunnen voldoen.
- A 6 Van de emissie-eisen van het Besluit luchtmissies afvalverbranding (voorheen Richtlijn Verbranden) zijn wij bij NO_x en HCl afgeweken van de emissie-eis omdat wij van mening zijn dat bij het stellen van een dergelijke eis ook de massastroom van de stof per uur in beschouwing dient te worden genomen. De Nederlandse Emissierichtlijn geeft voor NO_x een massastroom van meer dan 5 kg NO_x/uur waarbij de concentratie maximaal 200 mg/Nm³ mag zijn en voor HCl een massastroom van meer dan 300 g/uur waarbij de concentratie 30 mg/Nm³ mag zijn. Weliswaar gaat het in de N.E.R. om procesmissies maar de genoemde massastromen geven toch een indicatie van een orde van grootte eerst waarboven het zinvol is strenge emissie-eisen te stellen.
- Volgens het m.e.r. wordt de grenswaarde voor NO_x niet overschreden, terwijl Arami zelf aangeeft 400 mg NO_x/Nm³ te kunnen halen, hetgeen overeenkomt met maximaal 1 kg NO_x per uur. Voor een dergelijke kleine hoeveelheid heeft het weinig effect om een deNO_x-installatie voor te schrijven zodat aan de eis van 70 mg/m³ kan worden voldaan. Hetzelfde geldt in nog sterkere mate voor HCl. De N.E.R. geeft 30 mg als concentratie-eis, terwijl de eis in deze vergunning 15 mg/Nm³ is, hetgeen overeenkomt met maximaal 15 g HCl per uur.

De advisering door de Commissie voor de milieu-effectrapportage.

Hierboven is, ad II van de considerans, melding gemaakt van de advisering door de m.e.r.-commissie ten aanzien van het MER en ten aanzien van de aanvulling daarop. Aldaar hebben wij gereleveerd dat de commissie tot het oordeel is gekomen dat zij het MER en de aanvulling daarop een voldoende basis acht voor de besluitvorming over de vergunningverlening. De commissie heeft er in het kader van de door haar verrichte advisering op gewezen dat haar rol in deze procedure is het beoordelen van de volledigheid en de kwaliteit van de informatie in het MER, maar dat zij zich uitdrukkelijk niet uitspreekt over de wenselijkheid van het realiseren van alternatieven. Dat laatste behoort tot de taak van het bevoegde gezag. In het verlengde hiervan kan worden opgemerkt dat wij in de overwegingen naar aanleiding van de schriftelijke bezwaren van de Werkgroep Eemmond hebben aangegeven waarom wij het door ARAMI voorgestane alternatief aanvaardbaar achten.

Voor het overige geeft de inhoud van het door de m.e.r.-commissie uitgebrachte advies ons geen aanleiding tot opmerkingen.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat het door de commissie onder dagtekening van 18 maart 1993 uitgebrachte toetsingsadvies bij de ter inzage liggende stukken is gevoegd.

IV. Bezwaarschrift tegen de ontwerp-beschikking en de overwegingen ten aanzien daarvan.

Binnen de termijn als bedoeld in artikel 26, eerste lid, van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne is door de Werkgroep Eemsmond van de Landelijke Vereniging tot Behoud van de Waddenzee een bezwaarschrift ingediend tegen het ontwerp van de onderhavige beschikking. Onderstaand wordt de inhoud van dit bezwaarschrift zakelijk weergegeven en wordt aan de hand van deze zakelijke weergave op de in dit bezwaarschrift vervatte bezwaren ingegaan. Dit bezwaarschrift is, in alle gevallen waarin dit dienstig werd geoordeeld, in afschrift bij de onderhavige beschikking gevoegd. In dit kader is het bezwaarschrift voorts aan de overige, reeds ter inzage liggende, stukken toegevoegd en aan de aanvrager en de wettelijk aangewezen adviseurs toegezonden. Bij kennisneming van de overwegingen van ons college kunnen deze dan ook worden vergeleken met de volledige tekst van het bezwaarschrift.

Zakelijke weergave van de bezwaren tegen de ontwerp-beschikking.

- 1 Brongerichte alternatieven, zoals preventie, hergebruik en meer procesmatige technieken, ter vernietiging van T.D.C.-, tetra- en P.P.D.-afvallen zijn volgens de Werkgroep Eemsmond in het m.e.r. niet voldoende onderzocht.
- 2 De mogelijke vorming (in dit bezwaarschrift aangeduid als "novo-synthese") van P.C.D.D.'s en P.C.D.F.'s is niet in de beoordeling verwerkt.
- 3 De N.E.R.norm van 70 mg NO_x/Nm³ (vroegere 'Richtlijn Verbranden') kan niet worden gehaald. Dit houdt volgens de Werkgroep Eemsmond een minimalisatieverplichting van de NO_x-emissie in; dus moet worden gekozen voor de M.M.A.variant + een NO_x-verwijderingsinstallatie uit het m.e.r..
- 4 Het verbranden van alle P.P.D.afval maakt geen onderdeel uit van het m.e.r.. Voor deze activiteit moet volgens de Werkgroep Eemsmond op basis van de E.G.richtlijn 85/337 ook een m.e.r. worden opgesteld.
- 5 De bouw van de incinerator is al beëindigd voordat de benodigde milieuvergunning is verleend. Elk alternatief wordt daardoor op voorhand uitgesloten en inspraak wordt onmogelijk gemaakt.
- 6 De Werkgroep Eemsmond wijst het feit dat (d.d. 29 april 1993) een gedoogbeschikking is afgegeven voor deze incinerator af.
- 7 De Werkgroep Eemsmond is van mening dat op haar eerder gemaakte bezwaren en opmerkingen ontoereikend is gereageerd.

Overwegingen ten aanzien van de bezwaren tegen de ontwerp-beschikking.

- 1 Ons college blijft in dezen met de Werkgroep Eemsmond van mening verschillen. Gewezen moge worden op de overwegingen in de ontwerp-beschikking - welke overwegingen in de onderhavige beschikking alle ongewijzigd en onverkort zijn overgenomen - en wel op het gestelde in onderdeel 2, ad a, in de inleidende opmerkingen en onder punt M 1, op pag. 5 en 6 van de ontwerp-beschikking. Ons college is van oordeel dat in die inleidende opmerkingen duidelijk is aangegeven hoe de in de WABM neergelegde regeling van de milieu-effectrapportage naar doel en strekking moet worden verstaan en in het onderhavige geval moet worden toegepast. Het feit dat een onafhankelijke groep deskundigen in de vorm van de m.e.r.-commissie van mening is dat het m.e.r. voldoende basis biedt om op grond daarvan een beslissing te nemen, garandeert dat in voldoende mate de alternatieven zijn onderzocht.

- 2 Gewezen moge hier worden op de overwegingen ten aanzien van de bezwaren naar aanleiding van de aanvraag en het m.e.r., zoals deze zijn weergegeven onder de punten M 5, A 1, A 2, A 4 en A 5, en op de voorschriften L 3.1 en L 4.2. De onder genoemde punten weergegeven overwegingen in aanmerking genomen tezamen met het in voorschrift L.3.1 genoemde emissie-plafond voor P.C.D.D.'s en P.C.D.F.'s voeren ons college tot de vaststelling dat het bezwaar van de mogelijke vorming ("novo-synthese") van P.C.D.D.'s en P.C.D.F.'s door de onderhavige beschikking afdoende wordt ondervangen.
- 3 In de overwegingen ten aanzien van de bezwaren naar aanleiding van de aanvraag en het m.e.r. is onder M 3, M 6 en A 6 uitvoerig op deze kwestie ingegaan. Met name onder M 3 en A 6 is uiteengezet waarom van een Nox-verwijderingsinstallatie in de gegeven situatie weinig effect is te verwachten en waarom het niet gewenst is strenge emissie-eisen in de door de Werkgroep Eemsmond bedoelde zin te stellen. De omstandigheid dat het hier gaat om een kleine installatie is dus wel degelijk van belang.
- 4 P.P.D.-afval wordt al sinds '85 bij Arami verbrand in een aparte incinerator waarvoor destijds - in juni 1983 - vergunning is verleend. Deze incinerator heeft echter te weinig capaciteit voor de huidige en toekomstige produktie; daarom is mede vergunning gevraagd voor een P.P.D.-afvalstroom naar de T.D.C.- en tetra-afvallen incinerator. De uitbreiding van de T.D.C.- en tetra-afvallen incinerator met een P.P.D.-afvalstroom is meegenomen in het m.e.r. (en uiteraard in de aanvraag). (Zie hierover uitvoeriger onderdeel I, "Inleiding", van de considerans). De P.P.D.-afvalstroom die reeds sinds 1985 wordt verbrand is dan ook niet aan te merken als een activiteit waarvoor alsnog een m.e.r. zou moeten worden gemaakt.
- 5 De kern van dit onderdeel van het bezwaarschrift wordt gevormd door de stelling dat elk alternatief voor verbranding op voorhand onmogelijk wordt gemaakt doordat de bouw van de incinerator reeds was aangevangen - en inmiddels is beëindigd - vóórdat de benodigde milieuvergunning, in casu die ingevolge de WLV, voorhanden was. Voorts wordt benadrukt dat de m.e.r.-commissie slechts als oordeel heeft uitgesproken dat het m.e.r. voldoende basis biedt voor besluitvorming en dat de commissie zich uitdrukkelijk niet uitspreekt over de wenselijkheid van het realiseren van alternatieven.

In de overwegingen ten aanzien van de bezwaren naar aanleiding van de aanvraag en het m.e.r. onder M 4 hebben wij nadrukkelijk overwogen dat de door de Werkgroep Eemsmond gereleveerde omstandigheid in de visie van ons college geen afbreuk heeft gedaan aan de voldragenheid van het MER en de toereikendheid van de behandeling van de daarin beschreven alternatieven, aangezien de omstandigheid als hier bedoeld op zichzelf geen invloed behoeft te hebben op de keuze van de in beschouwing te nemen en in het MER te beschrijven alternatieven. Voorts hebben wij in de overwegingen van de ontwerp-beschikking op pag. 8 onder het hoofd "De advisering door de Commissie voor de milieu-effectrapportage" gereleveerd dat de commissie tot het oordeel is gekomen dat zij het MER en de aanvulling daarop een voldoende basis acht voor de besluitvorming over de vergunningverlening en dat de commissie er in het kader van de door haar verrichte advisering op heeft gewezen dat haar rol in deze procedure is het beoordelen van de volledigheid en de kwaliteit van de informatie in het MER, maar dat zij zich uitdrukkelijk niet uitspreekt over de wenselijkheid van het realiseren van alternatieven; dat laatste behoort tot de taak van het bevoegde gezag.

Wij bestrijden dan ook niet hetgeen dienaangaande in dit onderdeel van het bezwaarschrift van de Werkgroep Eemsmond wordt voorgedragen. Wij wensen echter stelling te nemen tegen de in dit onderdeel van het bezwaarschrift vervatte suggestie dat ons college in de geschetste omstandigheden niet meer vrij en zelfstandig tot een eigen oordeel omtrent het meest wenselijke alternatief zou kunnen komen. Integendeel, wij zijn van oordeel dat wij in de overwegingen van zowel de ontwerp-beschikking als de onderhavige beschikking naar behoren hebben doen uitkomen waarom het alternatief van verbranding de voorkeur verdient.

- 6 De overwegingen om een gedoogbeschikking af te geven zijn gebaseerd op de voorwaarden die staan vermeld in de 'gedoogbrieven' van de Ministeries van V.R.O.M. en van Verkeer en Waterstaat van 28 mei 1990 en 10 oktober 1991. Op basis daarvan kan de situatie bij Arami worden aangemerkt als een overgangssituatie waarbij het gerechtvaardigd is een gedoogbeschikking af te geven.
- 7 Aan het slot van haar bezwaarschrift geeft de Werkgroep Eemsmond te kennen dat zij de overwegingen naar aanleiding van de eerder gemaakte bezwaren en opmerkingen ontoereikend acht om haar bezwaren weg te nemen. Wij betreuren dit. Wij menen er daarom goed aan te doen de belangrijkste elementen uit onze motivering onderstaand nog eens in het kort de revue te laten passeren.

Uit het MER komt naar voren dat de milieu-effecten van de incinerator op de omgeving nihil zijn en dat er geen alternatieven voorhanden zijn waarmee hetzelfde effect kan worden bereikt, zodat verbranden op dit moment de beste beschikbare techniek ten aanzien van de desbetreffende stoffen blijkt te zijn. Bovendien komen de aan de onderhavige beschikking tot vergunning-verlening te verbinden voorschriften grotendeels overeen met het Besluit luchtmissies afvalverbranding (Stb. 1993, 36).

Voor wat betreft de keuze voor verbranden in vergelijking met andere verwerkingsmethoden kan het volgende worden opgemerkt. De keuze is uitgevallen ten gunste van verbranden, omdat vergeleken met andere in beschouwing genomen verwerkingsmethoden, zoals katalytische of thermische dehalogenering of het toepassen van een vergassingsproces, de effecten van verbranden nihil zijn. Verbranden van gevaarlijke afvalstoffen als die welke hier in het geding zijn, is een eenvoudige en snelle methode, waaraan weinig bewerkingen te pas komen en waarbij zeer weinig tussenprodukten ontstaan. Daarentegen ontstaan bij de andere genoemde methoden allerlei nieuwe afvalstoffen of deel-afvalstromen die op hun beurt ook weer via een min of meer gecompliceerd proces zouden moeten worden verwijderd. Voorts is het verbrandingsproces goed beheersbaar, omdat het proces wordt gestuurd op de temperatuur in de vuurhaard, en op het koolmonoxide- en zuurstofgehalte in het afgas direct na de oven, welke alle continu worden gemeten.

De gevaarlijkste luchtmissies, namelijk de P.C.D.D.'s en de P.C.D.F.'s, voldoen aan de daarvoor in het Besluit luchtmissies afvalverbranding gehanteerde grens van 0,1 ng T.E.Q./m³, welke is opgenomen in het voorschrift nr. L.3.1 van de aan deze beschikking verbonden voorschriften. Ten aanzien van de emissies van NO_x en van CO kan worden opgemerkt dat deze zo gering zijn dat er geen sprake is van effect op de immissie-concentratie in de omgeving. Voorts moet men in het oog houden dat het hier slechts gaat om een qua capaciteit kleine incinerator, waarvan de emissies in kwantitatieve zin dan ook navenant gering zijn. Ook kan nog worden gememoreerd dat ingebruikneming van de onderhavige incinerator tot gevolg heeft dat de transportbewegingen (per vrachtauto) naar en van de AKZO-locatie in de Botlek - inclusief de bijkomende emissies - achterwege kunnen blijven.

V. De openbare zitting ingevolge artikel 21 juncto artikel 41x van de WABM.

Op 13 oktober 1992 heeft in het gemeentehuis van de gemeente Delfzijl ter zake van het onderhavige project een openbare zitting plaatsgevonden, alwaar dienaangaande door de aanwezigen vragen zijn gesteld en opmerkingen zijn gemaakt. Deze vragen en opmerkingen waren van dezelfde strekking als die welke in de diverse bezwaarschriften naar voren zijn gebracht. Er bestaat daarom geen aanleiding hier nader in te gaan op het op deze zitting verhandelde. Ten overvloede kan hieraan nog worden toegevoegd dat degenen die op deze zitting aanwezig waren een exemplaar van het verslag van de zitting hebben ontvangen.

VI. Beschouwing ingevolge artikel 41ak van de WABM.

a. De gronden waarop het te nemen besluit berust.

In bovenstaande overwegingen zijn in de Inleiding (onderdeel I van de considerans) de redenen van ARAMI voor de totstandbrenging van het onderhavige project geschetst, terwijl in onderdeel III van de considerans de gronden van het te nemen besluit zijn besproken voor zover de inhoud van het MER op dat besluit van invloed is.

b. De gevolgen voor het milieu en de beschreven alternatieven.

Volgens het MER zijn de verwachte milieu-effecten op de omgeving als gevolg van verbranden nihil. Voorts moet het verbranden van de PPD- en van de TDC- en tetra-afvallen worden aangemerkt als een gunstig alternatief in vergelijking met de huidige situatie, waarin deze afvallen voor een belangrijk deel naar de Botlek worden vervoerd. Ook de regionaal inspecteur van de volksgezondheid voor de milieuhygiëne heeft laten blijken - zij het niet in het kader van deze procedure, maar in verband met de vaststelling van een gedoogbeschikking ter zake van de onderhavige activiteit - dat hij deze zienswijze deelt.

c. De ter zake van het MER ingebrachte opmerkingen en adviezen.

Ten aanzien hiervan kan worden opgemerkt dat in onderdeel III van de considerans is ingegaan zowel op de opmerkingen van de zijde van de Werkgroep Eemmond als op de advisering door de m.e.r.-commissie.

Aan de hand van het ad a t/m c gestelde kan worden geconstateerd dat is voldaan aan het gestelde in artikel 41ak, eerste lid, van de WABM.

Op het gestelde in het tweede lid van artikel 41ak, betreffende de evaluatie van de onderhavige activiteit, zal thans worden ingegaan.

VII. Evaluatie.

De gevolgen van de incinerator voor het milieu worden binnen drie maanden tot een jaar bekend door het uitvoeren van metingen overeenkomstig de voorschriften L 4.2 tot en met L 4.5. Bovendien dienen volgens voorschrift A 1 alle storingen die negatieve gevolgen hebben voor het milieu direct te worden gemeld. Aan de hand van de resultaten van de overeenkomstig de voorschriften L 4.2 tot en met L 4.5 uit te voeren metingen zal ons college in staat zijn tot het verrichten van het onderzoek als bedoeld in artikel 41am van de WABM.

VIII. Afsluitende overwegingen.

Overwegende dat ons college, het vorenstaande overziende, van oordeel is dat de gevraagde vergunningen kunnen worden verleend indien daaraan de onderstaande voorschriften worden verbonden; dat deze voorschriften zodanig zijn ingedeeld dat daaruit blijkt op welke wet zij zijn gebaseerd; Gelet op de Hinderwet, de Wet geluidhinder en de Wet inzake de luchtverontreiniging, voorts op de Wet algemene bepalingen milieuhygi"ne, en ten slotte op artikel XXII, vierde lid van de Wet van 2 juli 1992, Stb. 414;

B E S L U I T E N :

I. aan Aramide Maatschappij V.O.F. te Delfzijl vergunning te verlenen ingevolge de Hinderwet, de Wet geluidhinder en de Wet inzake de luchtverontreiniging tot uitbreiding en wijziging van de bestaande inrichting in verband met het oprichten en in werking hebben van een verbrandingsinstallatie (incinerator) voor de verbranding van PPD- en van TDC- en tetra-afvalfen, welke bestaande inrichting kadastraal bekend is gemeente Delfzijl, sectie O, nrs. 59 en 60, en plaatselijk bekend Oosterhorn 4 te Farmsum (in de gemeente Delfzijl), overeenkomstig de overgelegde bescheiden, en om aan deze vergunningen de onderstaande voorschriften te verbinden:

VOORSCHRIFTEN T.D.C.-, TETRA- EN P.P.D.AFVALLEN-INCINERATOR ARAMIDE.

I HINDERWET.

H 1 Gasbranderinstallatie.

H 1 De gasbranderinstallatie van de incinerator, inclusief de bijbehorende beveiligingsapparatuur, dient te voldoen aan de hiervoor geldende VISAvoorschriften en tenminste eenmaal per twee jaar op goed en veilig functioneren te worden gecontroleerd door daartoe bevoegde deskundigen. Van elke controle dienen de gegevens te worden vastgelegd in een registratiesysteem dat moet worden bewaard.

H 2 Buffertanks.

H 2 De T.D.C.-, tetra- en P.P.D.afvalfen dienen uitsluitend te worden opgeslagen in daarvoor bestemde voorraad- en buffertanks.

H 3 Indien de voorraad- en buffertanks vol zijn, dient bij het niet functioneren van de incinerator de aanmaak van batches te worden gestaakt.

II WET LUCHTVERONTREINIGING.

L 1 Konstruktie.

L.1 Ten behoeve van emissiemetingen moeten in het afgasafvoerkanaal zodanige voorzieningen zijn aangebracht dat de metingen op verantwoorde en veilige wijze kunnen worden uitgevoerd.

L 2 Verbranding.

- L.2.1 De temperatuur in de verbrandingsoven bedraagt tijdens verbranding van afvalstoffen in de vuurhaard ten minste 1200 graden Celsius.
- L.2.2 De verblijftijd van verbrandingsgassen van de afvalstoffen in de oven bedraagt ten minste twee seconden onder de in voorschrift L.2.1 genoemde omstandigheden.

L 3 Emissie-eisen.

- L.3.1 De emissie van de incinerator naar de lucht mag de hieronder vermelde emissiegrenswaarden niet overschrijden.

- Totaal stof	5	mg/m ³
- Zoutzuurgas	15	mg/m ³
- Chloor	5	mg/m ³
- Koolmonoxide	50	mg/m ³
- Organische verbindingen (als C)	10	mg/m ³
- Stikstofoxiden (als NO ₂)	400	mg/m ³
- Polychloor-dibenzo-para-dioxinen (P.C.D.D.'s) en polychloor-debenzofuranen (P.C.D.F.'s)	0,1	ng T.E.Q./m ³

Toelichting.

De vermelde emissiegrenswaarden zijn betrokken op droge afgassen onder normale condities (273 K; 101,3 kPa), omgerekend op 11% zuurstof en gelden met uitzondering van P.C.D.D.'s en P.C.D.F.'s als uurgemiddelde. P.C.D.D.'s en P.C.D.F.'s worden uitgedrukt in toxische equivalenten 2,3,7,8-T.C.D.D.

L 4 Meet- en registratievoorschriften.

- L.4.1 De temperatuur in de vuurhaard, het aardgasverbruik, en het zuurstof-, en koolmonoxidegehalte in de afgassen direct na de absorber/ventscrubber, dienen continu te worden gemeten. De temperatuur in de vuurhaard, het aardgasverbruik en het zuurstofgehalte in het afgas direct na de absorber/ventscrubber dienen continu te worden geregistreerd.
- L.4.2 In het eerste jaar na het in bedrijf nemen van de incinerator, dient vergunninghoudster, binnen drie maanden na inbedrijfname, emissiemetingen te laten uitvoeren, waarbij de volgende emissies dienen te worden bepaald:
- het totaal van de organische verbindingen,
 - gasvormige anorganische chloorverbindingen (als zoutzuur),
 - chloor,
 - dioxinen (P.C.D.D.'s) en dibenzofuranen (P.C.D.F.'s),
 - stof,
- De meetresultaten dienen uiterlijk twee weken na bekendwording aan gedeputeerde staten te worden gerapporteerd, onder opgave van de toegepaste meetmethoden en de procescondities waarbij de metingen zijn verricht, en van de toetsing aan de in voorschrift L.3.1 neergelegde emissie-grenswaarden.

- L.4.3 Afhankelijk van de meetresultaten van L.4.2, dient vergunninghoudster na het eerste jaar na het in bedrijf nemen van de incinerator, door de directeur van de Dienst Milieu & Water van de provincie Groningen nader te bepalen emissiemetingen te laten uitvoeren.
- L.4.4 De concentratie van stikstofdioxide in de afgassen dient tweemaal per jaar (als stikstofdioxide) gemeten te worden.
De metingen moeten regelmatig verspreid over het jaar plaatsvinden.
- L.4.5 De wijze van uitvoering van de metingen, alsmede de tijdstippen waarop wordt gemeten, moeten worden vastgelegd in een meetplan dat van te voren de goedkeuring moet hebben van de directeur van de Dienst Milieu & Water.
- L.4.6 In de controlekamer dient een optische of akoestische alarmering in werking te treden indien:
- de temperatuur in de vuurhaard minder is dan 1200° C;
 - het koolmonoxidegehalte meer bedraagt dan 50 mg/m^3 (droog afgas, 273 K en 101,3 kPa met een zuurstofgehalte van 11 volumepercent).
Bij alarmering dienen onmiddellijk de nodige maatregelen te worden genomen om overschrijding van deze waarden op te heffen.
- L.4.7 Dagelijks dienen te worden geregistreerd:
- a Het loogverbruik
 - b Het aantal uren dat de incinerator in het bedrijf is geweest. (Het aantal uren met afvalverbranding).
- L.4.8 De pH van de quenchspui dient continu te worden gemeten en geregistreerd.
- L.4.9 De in de voorschriften L.4.1, L.4.7 en L.4.8 bedoelde registraties dienen tenminste twee jaar te worden bewaard.
- L.4.10 Er dient van ieder kalenderjaar zo nauwkeurig mogelijk te worden opgegeven, inclusief de wijze van vaststellen, hoeveel T.D.C.-, tetra- en P.P.D.afval in de incinerator is verbrand.
Deze opgave dient jaarlijks per 1 maart aan gedeputeerde staten te worden overgelegd.

III WET GELUIDHINDER.

- G 1 Het geluidsniveau veroorzaakt door apparatuur en handelingen die behoren bij of worden uitgevoerd aan deze uitbreiding, moet zodanig zijn beperkt dat het equivalente geluidsniveau, veroorzaakt door de gehele inrichting op de navolgende punten niet hoger is dan de daarbij genoemde waarden:
- dak bedieningsgebouw, AZC-coördinaten $x = 877.500$, $y = 351.000$;
 - a 80 dB(A) van 07.00 tot 19.00 uur;
 - b 75 dB(A) van 19.00 tot 23.00 uur;
 - c 70 dB(A) van 23.00 tot 07.00 uur;
 - zeedijk 15 meter ten oosten van kilometerpaal 23, AZC-coördinaten $x = 777.000$, $y = 553.000$;
 - a 75 dB(A) van 07.00 tot 19.00 uur;
 - b 70 dB(A) van 19.00 tot 23.00 uur;
 - c 65 dB(A) van 23.00 tot 07.00 uur;

- ingang Arami-terrein, AZC-coördinaten x = 705.000, y = 235.000;
- a 70 dB(A) van 07.00 tot 19.00 uur;
- b 65 dB(A) van 19.00 tot 23.00 uur;
- c 60 dB(A) van 23.00 tot 07.00 uur;

- G 2 Ter controle van voorschrift G 1 dient aan Gedeputeerde Staten binnen zes maanden na inbedrijfstelling van de uitbreiding, een akoestisch rapport te worden overgelegd, waarin tenminste de volgende gegevens zijn opgenomen:
- Een beschrijving van de geluidsbronnen van de uitbreiding en de plaats en hoogte waarop deze zich bevinden.
 - Het geluidsvermogen van deze bronnen in dB(A), alsmede per octaafband in dB.
 - De aard en de duur van de geluidsuitstraling van deze bronnen tijdens normaal bedrijf, storingen en schoonmaak-, onderhouds- en herstelwerkzaamheden.
 - Een beschrijving van de maatregelen die zijn getroffen ter beperking van de uitstraling van geluid naar buiten.
 - Een berekening van de bijdrage van deze uitbreiding aan het equivalente geluidsniveau op de controlepunten.

IV ALGEMEEN.

A 1 Storingen.

- A.1 Storingen van de incinerator, die het milieu negatief beïnvloeden of waarvan dat vermoeden bestaat, dienen direct te worden gemeld, met vermelding van datum, tijdstip, tijdsduur, oorzaak en genomen maatregelen, aan de Dienst Milieu en Water van de Provincie Groningen. Indien de directeur van de Dienst Milieu en Water hiertoe aanleiding ziet, kan hij opdracht geven de incinerator terstond dan wel uiterlijk op een door hem aan te geven tijdstip buiten werking te stellen.

- II. Te bepalen dat een afschrift van dit besluit zal worden gezonden aan:
- Aramide Maatschappij te Delfzijl;
 - de hoofdingenieur-directeur van Rijkswaterstaat in de Directie Groningen, te zijner kennisneming;
 - de betrokken overheidsorganen;
 - degenen die bezwaren hebben ingediend tegen de aanvraag voor de bij dit besluit verleende vergunningen respectievelijk opmerkingen over het milieu-effectrapport hebben ingebracht;
 - de directeur van de Dienst Milieu en Water.

Groningen, 5 oktober 1993.

Gedeputeerde Staten voornoemd:

Voor eensluidend afschrift
de griffier der staten van Groningen.

get. H.J.L. Vonhoff , voorzitter.

get. L.P.A. van Kats , griffier.